

РЕШЕНИЕ

№ 1179

гр. София, 21.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 25.02.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **11412** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Производството е образувано по жалба на К. И. К. срещу Ревизионен акт № Р-22221816007310-091-001/ 11.09.2017 г., издаден от Т. И. Т. – възложил ревизията и П. П. Б. - Д. – ръководител на ревизията, в частта потвърдена с решение № 1393 от 12.09.2018 г. на директора на дирекция “ОДОП” – С. при ЦУ на НАП, установяващ в тежест на К. отговорност по чл. 19 ДОПК за задължения на [фирма], ЕИК[ЕИК], за данък върху добавена стойност за периода м. 07.2013 г. в размер на 85 600,80 лв., за м. 08.2013 г. в размер на 24 482,49 лв., за м. 09.2013 г. в размер на 187 116,67 лв. и за м. 10.2013 г. в размер на 11 616,67 лв., ведно със съответните лихви.

Становища на страните:

В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност, недоказаност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт, като издаден в нарушение на материалноправните разпоредби и при допуснати съществени нарушения на процесуалноправните норми. Според жалбоподателя не са събрани доказателства и не е обосновано кумулативното наличие на всички обстоятелства предвидени в чл.19, ал.1 ДОПК, поради което разпоредбата не може да се приложи. Счита, че в хода на ревизията е доказано единство, че е бил управител на дружеството в процесния период, както и че [фирма] има установени задължения в посочените в РА размери, но не и останалите елементи от състава на чл.19, ал.1 ДОПК, което е абсолютно основание за отмяна на РА. Въз основа на изложеното моли съда да отмени изцяло

процесния ревизионен акт в частта, в която същият е потвърден с решение на директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – директор на Дирекция „ОДОП“-С., чрез юрк. К. оспорва жалбата като неоснователна. Излага доводи, че РА следва да се потвърди по мотиви, описани в решението. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура- редовно призована не изпраща представител.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима като подадена в срок, след изчерпване на възможността за оспорване на ревизионния акт по административен ред, от легитимирано лице, което има правен интерес да обжалва ревизионния акт.

По фактите:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221816007310-020-001 от 21.10.2016 г., връчена на 11.11.2016 г., изменена с Заповед №Р-22221816007310-020-002 от 09.02.2017 г. и Заповед №Р-22221816007310-020-003 от 01.03.2017 г., издадени от Т. И. Т., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед №РД-01-369/30.03.2016 г. на директора на дирекция ОДОП С., е възложено извършването на ревизия на К. И. К. за установяване на отговорност по чл. 19 от ДОПК за задължения на дружеството по ЗКПО за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г., по ЗДДС за периодите от м. 07.2013 г. до м. 10.2013 г. и от м. 02.2014 г до м. 02.2015 г. и корпоративен данък за 2013 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22221816007310-092-001 от 02.05.2017 г., връчен на 10.08.2017 г. Срещу констатациите на РД не е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА № Р-22221816007310-091-001 от 11.09.2017 г., издаден от Т. И. Т., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и П. П. Б.-Д. - ръководител на ревизията. РА е връчен на 05.10.2017 г. С РА е ангажирана отговорността на К. И. К. по чл. 19, ал. 1 от ДОПК задължения на [фирма] за периодите от м. 06.2013 г. до м. 10.2013 г., както и за декларираните, но невнесени задължения по ЗДДС за м. 02.2014 г., м. 03.2014 г., м. 05.2014 г., м. 08.2014 г., м. 12.2014 г. и м. 02.2015 г. и за декларирания корпоративен данък за 2013 г. в общ размер на 408 576,08 лв. и лихви в размер на 163 387,08 лв., установени с РА № Р-2217-1310591-091-01 от 15.12.2014 г.

К. И. К. е управител на [фирма], ЕИК[ЕИК] от 07.02.2013г., когато е извършено вписване на основание договор за възлагане на управление от 25.10.2012г. и е назначен за управител.

С РА № 2217-1310591-01/15.12.2014 г., присъединен с протокол № 1097313/03.04.2017 г., е приключила извършена ревизия на [фирма] за определяне на задължения по ЗДДС за периода 01.06.2013 г. – 31.10.2013 г. Издаденият РА № Р-2217-1310591-01/15.12.2014 г. не е обжалван и е влязъл в сила. Общия размер на определените задължения с РА № Р-22220314000471-092-01/15.12.2014 г. са в размер на 432531,80 лв., от които ДДС в размер на 384616,63 лв. и лихви в размер на 47915,17 лв.

С искане за предоставяне на информация ревизиращият екип е изискал от дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. данни относно предприетите действия по събиране и обезпечаване на публичните задължения на „Е. О.“ Е.. С писмо вх. №468-135/20.10.2016 г. ревизиращите органи са уведомени, че е наложен заповест за спиране на банковите сметки на дружеството, които са без авоар. Задължението не е разсрочено, нито отсрочено. Несъбираемостта на задължението е причинена от невъзможност за ефективно провеждане на принудително изпълнение спрямо задълженото юридическо лице, поради липса на активи, които да бъдат осребрени. [фирма] няма недвижими имоти, които биха могли да бъдат възбранени.

На основание чл. 37, ал. 2 и 3, чл. 53, чл. 56 от ДОПК на ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице /ИПДПОЗЛ/ № Р-22221816007310-040-001 от 09.11.2016 г. От задълженото лице са представени част от изисканите документи и обяснения на 11.11.2016 г.

На основание чл. 37, ал.5 от ДОПК са изпратени искания за предоставяне на документи, сведения и писмени обяснения до трети лица - 28 банки.

На основание чл. 62, ал. 5 от ЗКИ, К. И. К. е дал съгласие за предоставяне на информация на органите по приходите относно операциите, движението и наличностите на банковите му сметки за периода от 01.01.2013 г. до 28.02.2015 г. от банките, при които е установено, че е притежавал сметки.

В хода на извършената на [фирма] ревизия е установено, че на 28.08.2013 г. дружеството е получило превод в размер на 10 000,00 лв. от И. К. П. с посочено основание „авансово плащане“. На 25.09.2013 г. е получен още един превод от П. в размер на 40 000 лв. с основание „по фактура № [ЕГН] от 25.09.2013 г.“. След извършена проверка ревизиращият екип е установил, че фактура № [ЕГН] от 25.09.2013 г. не е намерила отражение в дневника за продажби на дружеството за м. 09.2013 г., нито в следващи данъчни периоди. Установено е също, че на 25.09.2013 г. от И. К. П. е регистриран лек автомобил Мерцедес МЛ 350 и е прието, че издадената фактура №[ЕГН] от 25.09.2013 г. е във връзка с извършена доставка от страна на [фирма] на горепосочения автомобил. Тъй като задължението за издаване на фактура за полученото плащане съвпада с периода на издаване на фактура № [ЕГН] от 25.09.2013 г., на основание чл. 86, ал. 1 от ЗДДС е начислен ДДС в размер на 8 333,33 лв.

През м. 07.2013 г. и м. 08.2013 г. са получени преводи от П. А. Х. в размер общо на 79 800,00 лв., съответно на 17.07.2013 г. - 19 800,00 лв. с основание „по договор от 17.07.2013 г.“, на 05.08.2013 г. - 30 000 лв. с основание „по фактура №[ЕГН]/05.08.2013 г.“ и на 06.08.2013 г. - 30 000 лв. с основание „по фактура №[ЕГН]/05.08.2013 г.“. Посочената фактура не е намерила отражение в дневника за продажба по ЗДДС на дружеството за м. 08.2013 г., нито в следващи данъчни периоди. Установено е че на 06.08.2013 г. от П. А. Х. е регистриран лек автомобил Мерцедес ГЛК 220 ЦДИ. Със същите аргументи органите по приходите на основание чл. 86, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 25, ал. 7 от ЗДДС са начислили ДДС в размер на 3 300 лв. за данъчен период м. 07.2013 г. и ДДС в размер на 10 000,00 лв. за данъчен период м.08.2013 г.

На 26.07.2013 г. е получен превод в размер на 35 000 лв. от П. П. Б. с основание „покупка на МПС-740 BMW WBAK01060C899490 9“. На 12.08.2013 г. е получен втори превод от Б. в размер на 33 400 лв. с основание „покупка на МПС-740 BMW WBAK01060C899490 9 остатъчна стойност“.

На 22.08.2013 г. от П. П. Б. е регистриран лек автомобил БМВ 7 ЕР Р.. Няма данни за издадена фактура с получател П. П. Б.. При извършен анализ на дневниците за покупки е установено, че автомобил марка BMW с рама WBAK01060C899490 9 е придобит от немското дружество BMW AG N. N., VIN DE129273398, за което е издаден протокол по чл. 117 от ЗДДС с № [ЕГН] от 09.08.2013 г., данъчна основа 78 819,95 лв. и начислен ДДС в размер на 15 763,99 лв. На основание чл. 86, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 25, ал. 7 от ЗДДС за данъчен период м. 07.2013 г. е начислен ДДС в размер на 5 833,33 лв. и за данъчен период м. 08.2013 г. – ДДС в размер на 5 566,67 лв.

На 04.10.2013 г. е получен превод в размер на 1 000 лв. от К. А. Д. с основание „такса за въвеждане в експлоатация на сграда 5”. След като е установено, че не е издадена фактура за извършената услуга, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗДДС е начислен ДДС в размер на 166,67 лв. за данъчен период м. 10.2013 г.

На 30.10.2013 г. по разплащателна сметка на дружеството е получен превод от [фирма], ЕИК[ЕИК] с основание на извършеното плащане „по фактури”. При извършена проверка в информационната база данни на НАП относно отразените от [фирма] фактури в дневниците за покупки с издател [фирма] е установено, че за данъчен период м.10.2013 г. от [фирма] в дневника за покупки е посочена фактура № [ЕГН]/ 30.10.2013 г. с данъчна основа 55 000 лв. и ДДС в размер на 11 000 лв. с предмет на доставка „стоки”. Общата стойност на фактурата е в размер на 66 000 лв., колкото е и размера на направеното плащане на 30.10.2013 г. За данъчен период м.10.2013 г. [фирма] е подало нулева справка декларация по ЗДДС. Предвид установеното на основание чл.86,ал.1 от ЗДДС в данъчен период м.10.2013г. е начислен ДДС в размер на 11 000 лв.

При извършена проверка на данните в системата V. е установено несъответствие между обема на В., деклариран от дружеството и декларираните от "D. AG C/O H. DR.S. IN O. AG"/"D. AG" VIN DE[ЕИК] и "R. R. Kfz-H." VIN DE[ЕИК] доставки.

От страна на ревизираното лице в месец септември на 2013 г е деклариран В. на автомобил А. А8 WAUZZZ4H3CN012388 от "R. R. Kfz-H." VIN DE[ЕИК], за което е издаден протокол по чл.117 от ЗДДС №[ЕГН]/ 10.09.2013 г. с данъчна основа в размер на 145 415,96 лв. /74 350 евро/ и начислен ДДС 29 083,19 лв. /14 870 евро/, а от страна на контрагента е декларирана доставка на стоки към българския търговец в размер на 48 600 евро /левава равностойност в размер на 95 053,34 лв./ т.е разлика в размер на 25750 евро, декларирани повече от българското дружество. При анализ на извлеченията от открита разплащателната сметка на [фирма] е установено, че на 03.09.2013 г. към германския контрагент е извършен превод в размер на 43 600 евро по банкова сметка.

Предвид изложеното, в съответствие с чл. 7 от Регламент ЕО 904/010, считано от 05.03.2014г. е открита административна процедура по обмен на информация между компетентните органи на Република България и Германия с цел установяване на факти и обстоятелства от значение за определяне на данъчните задължения на [фирма]. От получения отговор от приходната администрация на Германия е установено, че [фирма] е получател на автомобил А. А8 4.2 Т. L. Q. tirponic WAUZZZ4H3CN012388 с първоначална регистрация 04.11.2011 г. и стойност 48 600 евро, съгласно фактура № 145/ 10.09.2013 г., копие от която се прилага. Във фактурата е посочено, че е извършено разплащане съответно от 5 000 евро и от 43 600 евро. Приложено е и копие от проформа фактура от 30.08.2013г., съгласно което е

договорен първоначален депозит от 3 000 евро.

Съгласно приложената международна товарителница автомобилът е транспортиран от българският превозвач [фирма] с автомобил с рег. номер СА 5832 KB/ С 4327 ЕК, а получател по доставката е [фирма]. Представено е и банково извлечение за получен превод в размер на 43 600 евро по сметка на германското дружество от 04.09.2013 г., като сумата е наредена от [фирма]. В полученият отговор е посочено, че транспортът е за сметка на купувача и други доставки към ревизираното дружество не са извършвани. Предвид горното е прието, че от [фирма] по издаденият протокол № [ЕГН] /10.09.2013г. неправомерно е начислен ДДС в размер на 29 083,19лв., вместо дължимият се ДДС от 19 010,67лв. В тази връзка в данъчен период м.09.2013г. не е признато право на приспадане на поискания в повече данъчен кредит в размер на 10 072,52 лв. на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС.

От извършената съпоставка в системата V. е установено, че през м.07 и м.08.2013 г. от германското дружество "D. AG C/O H. DR.S. IN O. AG"/"D. AG" VIN DE[ЕИК] са декларираны доставки към ревизираното дружество съответно в размер на 30 650 евро приз м.07.2013г и корекционни обороти през м.08.2013г в размер на 32 184 евро. От страна на ревизираното лице не са декларираны В. от горепосочения доставчик. При анализ на представените от ревизираното лице извлечения от открита на негово име разплащателна сметка в евро е установено, че на 25.07.2013 г. към германския контрагент е извършен превод в размер на 30 650 евро с основание „Mercedes бенц“, а на 29.07.2013 г 32 185 евро с основание „Mercedes GLK220 WDC2049021G055586“. В съответствие с чл. 7 от Регламент ЕО 904/010, считано от 05.03.2014 г. е открита административна процедура по обмен на информация между компетентните органи на Република България и Германия с цел установяване на факти и обстоятелства от значение за определяне на данъчните задължения на [фирма]. Съгласно получения отговор [фирма] е получател на автомобил Mercedes E350 CDI WDD2073231F163444 с първоначална регистрация 02.02.2012 г. и стойност 30 650 евро, съгласно фактура № 1008/19.07.2013 г. Плащането е извършено на 25.07.2013 г от сметка на [фирма]. В отговора е посочено, че е взет от упълномощено лице Л. И. М.. Приложено е копие на лична карта. В представената за целите на ревизията от [фирма] аналитична ведомост за периода месец юни - месец октомври 2013 г на сметка 304-Стоки няма данни за покупка на горепосочения автомобил. Същевременно в сметка 702-Приходи от продажба на стоки е отразена продажба на същия с фактура № [ЕГН]/05.08.2013г с получател [фирма]. Констатирано е, че данъкът по фактура № 1008/19.07.2013 г. на стойност 30 650 евро /59 946,19 лв./ е станал изискуем на 19.07.2013 г. и [фирма] е следвало да издаде протокол в срок до 03.08.2013 г., като начисли данък в размер на 11 989,24 лв.

На следващо място е установено, че чрез включване в дневниците си за покупки и в справките-декларации [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] в размер на 244 000,00 лв., от [фирма], ЕИК[ЕИК] в размер на 15 800,00 лв. и от [фирма], ЕИК[ЕИК] в размер на 75 800,00 лв. След извършен анализ на представените документи, органите по приходите са отказали правото на приспадане на данъчен кредит от горепосочените доставчици. Ревизиращият екип е достигнал до извода, че недобросъвестността на К. И. К., в качеството му на управител на [фирма], е свързана със знанието за недеklarирани приходи и документирани на недействителни доставки от свързани лица с ревизираното дружество. С действието си ревизираното лице е възпрепятствало

събирането на установени задължения на дружеството с РА № Р-2217-1310591-091-01/15.12.2014 г. Приет е за доказан фактическият състав за реализиране на отговорността на трето лице, съгласно чл. 19, ал. 1 от ДОПК, включващ следните елементи:

- през ревизирания период от 01.06.2013 г. до 31.10.2013 г., К. И. К. е управител на [фирма].

- К. И. К. е знаел за всяко предприето действие, сключен договор, получено или наредено плащане.

- укриването от ревизираното лице на подлежащи на деклариране пред приходната администрация обстоятелства и факти за действително получени стоки и не отразяване на тяхната реализация вследствие е довело до невъзможност за плащане на дължимите от задълженото лице по чл. 14, т. 1 и 2 от ДОПК данъци.

Установено е също, че К. И. К. е извършил прехвърляне чрез покупко-продажба на недвижим имот, собственост на [фирма] след датата на започване на ревизията на дружеството, а именно поземлен имот № 548.39 с площ 1 038.00 кв. м., [населено място], ул. „Отдел 190.

Въз основа на така установеното, органите по приходите са приели, че е причинно-следствена връзка между умишлените недобросъвестни действия на К. И. К. и последиците от тях - невъзможност за събиране на данъци.

По отношение на размера на отговорността по чл. 19, ал. 1 от ДОПК са приети установените с Ревизионен акт № Р-2217-1310591-091-01/ 15.12.2014 г. задължения на [фирма] за данъчните периоди от м. 06.2013 г. до м. 10.2013 г., както и декларираните, но невнесени задължения по ЗДДС за м. 02.2014 г., м. 03.2014 г., м. 05.2014 г., м. 08.2014 г., м. 12.2014 г. и м. 02.2015 г. и декларираните задължения за корпоративен данък за 2013 г. в общ размер на 408 576,08 лв., ведно с дължимите лихви в размер на 163 387,08 лв.

РА № Р-22221816007310-091-001/ 11.09.2017 г. е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК. С решение № 1393/12.09.2018 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ С. РА е изменен в частта, с която е установена отговорност по чл.19 ДОПК за данък върху добавената стойност за периода м. 08.2013 г. в размер на 100 282,49 лв., като е определен на 24 482,49 лв., ведно със съответните лихви. РА е потвърден в частта на установената отговорност по чл. 19 от ДОПК за данък върху добавената стойност за периода м. 07.2013 г. в размер на 85 600,80 лв., за м. 09.2013 г. в размер на 187 116,67 лв. и за м. 10.2013 г. в размер на 11 616,67 лв., ведно със съответните лихви и е отменен в частта на установена отговорност по чл. 19 от ДОПК за данък върху добавената стойност за данъчните периоди м. 02.2014 г., м. 03.2014 г., м. 05.2014 г., м. 08.2014 г., м. 12.2014 г. и м. 02.2015 г., както и установена отговорност за корпоративен данък по ЗКПО за 2013 г., ведно със съответните лихви. Съображенията за отмяна на РА в тази му част са, че по отношение на доставките от [фирма] от органите по приходите не е доказана субективната страна на деянието, т.е. че лицето като управител на [фирма] е знаело или е следвало да знае, че извършва фиктивни сделки и включва в СД по ЗДДС фактури с невярно съдържание. Не е установена свързаност между [фирма] и [фирма] през процесния период м. 08.2013 г., за да се презюмира, че лицето знае или трябва да знае за фиктивния характер на сделките.Прието е, че непризнаването на данъчен кредит в размер на 75 800лв. по издадената

фактура през м. 08.2013 г. от [фирма] се основава изцяло на констатациите в РА на [фирма], които не са достатъчни за приложение на разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК.

С жалба вх. № 53-04-693 / 17.10.2018 г., РА е оспорен и по съдебен ред в частта потвърдена с решение № 1393 от 12.09.2018 г. на директора на дирекция "ОДОП" – С. при ЦУ на НАП.

В хода на съдебното производство жалбоподателят оспорва предпоставките на отговорността по чл.19 от ДОПК, не сочи нови доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът формира следните **правни изводи:**

Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, оправомощен от директора на ТД на НАП, и от ръководителя на ревизията, определен в ЗВР. В случая ревизионният акт е издаден от Т. И. Т., възложил ревизията, и П. П. Б. - Д. - ръководител на ревизията, видно от ЗВР и ЗИЗВР, следователно същият е издаден от компетентния съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК орган. Представени са доказателства относно електронните подписи на органите по приходите. Спазена е предвидената в чл. 120, ал. 1 от ДОПК форма. Не се констатират и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Спорът се свежда до преценка наличието на предпоставките за ангажиране на отговорността по чл. 19, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя.

Разпоредбата на чл. 19 от ДОПК предвижда особен случай на лична имуществена отговорност на лица, явяващи се управители на задължени за данъци (осигурителни вноски субекти - задължени лица по чл. 14, т. 1 и 2 от ДОПК). В конкретния случай отговорността на жалбоподателя е ангажирана с твърдение от органите по приходите за наличие на първата хипотеза на чл.19 ДОПК – тази по ал.1, според която, когато член на орган на управление или управител на задължено лице по чл.14, т.1 и 2 укрие факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, той отговаря за несъбраното задължение. Фактическият състав на разпоредбата на чл.19, ал.1 от ДОПК включва кумулативно следните елементи: 1. лицето да има качеството на орган на управление или на управител на задължено лице по чл.14, т. 1 и 2 от ДОПК към момента на възникване на публичните задължения; 2. да е налице поведение на това лице, изразяващи се в действие или бездействие, чрез което се укриват факти и обстоятелства, които по закон следва да бъдат обявени пред органа по приходите или публичния изпълнител; 3. причинно-следствена връзка между поведението на лицето и невъзможността за събиране на задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски и 4. невъзможност за събиране на публични вземания - данъци и задължителни осигурителни вноски.

Налице е 1) първата предпоставка на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, а именно установени задължения на посоченото дружество и качеството на управител на К. И. К. на това дружество за посочения период. Страните не спорят, че с влязъл в сила РА № Р-2217-1310591-091-001/15.12.2014 г. са установени

задължения на [фирма] и че жалбоподателят му е бил управител. Влезният в сила ревизионен акт се ползва с доказателствена сила относно обстоятелствата, формиращи задълженията.

2) Настоящият състав преценява следното по втората предпоставка за реализиране отговорността на лицето:

С РА е прието, че недобросъвестността на жалбоподателя, в качеството му на управител на дружеството е свързана със знанието за недекларирани приходи и документиране на недействителни доставки от свързани лица с ревизираното дружество. Същите са подробно описани на стр.28-31 от РД.

Спорните пред съда задължения, вменени на жалбоподателя, неотменени при административното обжалване са: 1. Невключване в отчетните регистри по ЗДДС и в СД и неиздаване на фактури за авансови плащания, през м.07, 08, 09 и 10.2013г., предвид което е доначислен съответния ДДС. 2. задълженията, формирани в резултат на непризнато право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма] в размер на 244 000 лв. и [фирма] в размер на 15 800 лв.

По отношение на първата група задължения:

В хода на извършената ревизия на [фирма] е безспорно установено, че, нито фактура № [ЕГН]/ 25.09.2013 г. с получател И. К. П., нито № [ЕГН]/ 05.08.2013 г. с получател П. А. Х. са включени в отчетните регистри по ЗДДС и в справките-декларации нито в периодите на издаването им, нито в следващите периоди. Установява се също, че [фирма] не е издало фактури към К. А. Д. и П. П. Б. във връзка с доставени моторни превозни средства през м. 07 и м. 08.2013 г. П. П. Б. е превел през м. 10.2013 г. сумата от 68 400 лв. с основание „покупка на МПС-740 BMW WBAK01060C899490 9”, а К. А. Д. е превел сумата от 1 000 лв. с основание „такса за въвеждане в експлоатация на сграда 5”.

От страна на [фирма] е издадена фактура №[ЕГН]/ 30.10.2013 г. и е наредено плащане към [фирма] за сумата от 66 000 лв. на 30.10.2013 г. с основание „по фактури“. Цитираната фактура не е намерила отражение в отчетните регистри по ЗДДС на [фирма]. Дружеството е подало справка-декларация с нулеви данни за данъчен период м. 10.2013 г.

Посоченото невключване на фактури/неиздаване на фактури, обосновано следва да се вмени на управителя на дружеството, който по закон организира и ръководи дружеството и го представлява пред трети лица. Подаването на неточна информация относно дължимият ДДС за периода от К. И. К., в качеството му на управител на дружеството, съставлява поведение от вида на действие на ревизираното лице като орган на управление на дружество по чл. 14, т. 1 и 2 ДОПК. Чрез него са укрити факти и обстоятелства от приходните органи, по смисъла, употребен в разпоредбата на чл.19, ал.1 ДОПК. С подаването на декларациите с некоректно посочен в тях ДДС резултат е възпрепятствано събиране на вземанията.

По отношение на втората група задължения:

Фактурите за посочените доставки от [фирма] в размер на 244 000 лв. и [фирма] в размер на 15 800 лв. са включени в СД и ДП по ЗДДС. С РА на [фирма] е установено, че тези фактури, по които дружеството е упражнило право на данъчен кредит, не отразяват реално извършени доставки. Освен на [фирма], през ревизирания период К. И. К. е управител и на [фирма], което

дружество от своя страна е едноличен собственик на капитала на [фирма]. В хода на ревизията на [фирма] е установено, че доставките от горепосочените дружества не са реално извършени. Предвид факта, че е налице свързаност между получател и доставчик по фактурите по смисъла на §1, т. 3, б. „д” и „м” от ДР към ДОПК, следва да се приеме, че К. И. К. е знаел или трябва да е знаел за фиктивния характер на сделките и целените с тях правни последици. В процесния случай на подадени с некоректни данни декларации, елементът от фактическия състав на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, свързан с необявяването на факти и обстоятелства, е налице.

В обобщение: Доколкото жалбоподателят е управител на дружеството, чийто задължения се търсят, същият съгласно чл. 141, ал. 1 и ал. 2 ТЗ организира и ръководи дружеството и го представлява пред трети лица. Предвид това и липсата на обратно доказване от страна на жалбоподателя, следва да се приеме, К. И. К., в качеството му на управител на [фирма], е знаел че при подаване на СД и ДП по ЗДДС с невключени фактури, с некоректно посочен ДДС за внасяне/респ. за възстановяване по неосъществени сделки ще доведе до ощетяване на бюджета, респ. до бъдещо определяне на задължения на дружеството. Чрез некоректното деклариране се установява, че К. И. К. е укрил факти, които подлежат на деклариране /обявяване/ пред орган по приходите за действително получени стоки и не е отразил тяхната последваща реализация, като същевременно е декларирал доставки от свързани лица, които не са реално извършени.

Настоящият състав съобрази и обстоятелството, че след датата на започване на ревизията К. И. К. е извършил прехвърляне чрез покупко – продажба на поземлен имот № 548,38 с площ 1 038 кв. в. в [населено място], собственост на [фирма].

3) Горезилюженото обуславя извод за наличие и на третия елемент от фактически състав на чл.19, ал.1 от ДОПК - причинно-следствена връзка между поведението на лицето и невъзможността за събиране на задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски. Укриването на горепосочените факти и обстоятелства от страна на К. И. К. е довело до невъзможност за плащане на дължимите от задълженото лице по чл.14, т.1 и 2 от ДОПК публични задължения.

4) Доказана е и четвъртата предпоставка - невъзможност за събиране на публични вземания. За събиране на публичните задължения на [фирма] е образувано изпълнително дело № 22150046837/2015 г. и са издадени постановления за налагане на заповед върху банковите сметки на длъжника, по които обаче няма активи, срещу които да бъде насочено принудително изпълнение. Задължението не е разсрочено и не е отсрочено. Несъбираемостта на задължението е причинена от невъзможност за ефективно провеждане на принудително изпълнение спрямо задълженото юридическо лице поради липса на активи, които да бъдат осребрени - [фирма], няма и недвижими имоти, които биха могли да бъдат възбранени.

При така установените по делото факти и обстоятелства, настоящият съдебен състав преценява като налични всички кумулативно необходими предпоставки за ангажиране отговорността на ревизираното лице по реда на чл. 19, ал. 1 ДОПК. Жалбоподателят не прояви и процесуална активност да обори с

на срещно доказване тези предпоставки, като не ангажира доказателства, не поиска и събиране на такива в хода на съдебното производство. Тази отговорност е предвидена с цел да не се допусне ощетяване на фиска от недобросъвестни действия на трети лица. Вземането, несъбирането от имуществото на лицата по чл. 14. т. 1 и т. 2 от ДОПК се удовлетворява чрез претендиране посредством предвидената в чл.19 от ДОПК отговорност на третото лице до размера, обусловен от недобросъвестните му действия. Отговорността на член на орган на управление или управител по чл.19 от ДОПК е отговорност по чл.14, т.3 от кодекса - отговорност на лице, което при наличие на предвидените в закона предпоставки отговаря за задълженията на лицата - носители на задълженията и на лицата, задължени да удържат и внасят данъци и ЗОВ. В същото време тази отговорност е частен случай на хипотезата на чл. 16. ал. 1 от ДОПК, поради което както относно статута на лицата в данъчно-осигурителното производство, така и относно обхвата на тази отговорност са приложими разпоредбите на този законов текст - "Отговорно трето лице". В чл. 16, ал. 3 от ДОПК изрично е предвидено, че отговорността на задълженото лице по чл. 14. т. 3, обхваща данъците и задължителните осигурителни вноски, лихвите и разноските за събирането им. В този смисъл е и трайно установената съдебна практика обективизирана в Решение № 7825 от 12.06.2018 г. на ВАС по адм. д. № 5316/2018 г., VIII о.; Решение № 13882 от 16.11.2017 г. на ВАС по адм. д. № 7532/2017 г., VIII о.; Решение № 13049 от 31.10.2017 г. на ВАС по адм. д. № 1066/2017 г., I о.; Решение № 12484 от 18.10.2017 г. на ВАС по адм. д. № 11202/2016 г., VIII о.; Решение № 12465 от 17.10.2017 г. на ВАС по адм. д. № 14077/2016 г., I о.; Решение № 3181 от 15.03.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3411/2016 г., I о.; Решение № 10744 от 15.10.2015 г. на ВАС по адм. д. № 9849/2014 г., VIII о.; Решение № 12287 от 18.11.2015 г. на ВАС по адм. д. № 11033/2014 г., VIII о. и др.

Изложеният анализ на установените по делото факти обуславя извод за неоснователност на жалбата.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 5 128 лв., определено по реда на чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 6-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. И. К. срещу Ревизионен акт № Р-22221816007310-091-001/11.09.2017 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-С., в частта потвърдена с решение № 1393 от 12.09.2018 г. на директора на дирекция "ОДОП" – С. при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА К. И. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на Дирекция "ОДОП" – С. при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 5 128 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от

съобщаването му.

СЪДИЯ: